

i, den stakkels Moder, som i Forvejen har Mandens og maaske en 5—6 Børns Strømper at stoppe og vaske og som maaske gaar paa Arbejde om Dagen og om Natten tumler med de smaa Spæde. Af denne overanstrengte Moder forlanger man saa det store Kunststykke at sy en gammel Kjole om eller reparere, den samme Kjole som der ligefrem fordres Geni til at gøre hel. Den fattige Kone opgiver da ogsaa selvfølgelig Ævret og lader Poderne stikke i Dragterne som de er, for vide, for lange, for korte eller for snævre med Huller hist og her, og i Løbet af et Par Dage blev den ellers ret gode Dragt til Pudseklude, foruden at man maa taale dette lidet skønne Syn at se en lille køn Dreng eller Pige vanskabt i en lidet passende Dragt.

Kunde nu ikke vore mange dygtige Kvinder blive emge om at oprette en Syforening, hvor Folk leverede deres Klæder hen, som muligvis var blevet for smaa eller saa meget brugte, at der af et voksent Stykke kunde blive en Baredragt o. s. v. Kunde ikke denne Forening lønne en flink Skræddersvend og en Dameskrædder til at klippe, og Foreningens Damer sy til et stort Lager, saa naar Ferien kommer kunde de stakkels smaa Unger gaa nøgne ind og gaa fuldt paaklædt ud som smaa Prinser og Prinsesser? Elegante i den Forstand, at Dragten passede den ofte nydelige Skabelon.

Kunde det ikke tænkes, at „den fri Syskole“, hvis Formaal det er at lære de unge Piger at sy baade gammelt og nyt, kunde den ikke udvides saaledes, at der kunde lønnes et Par Mennesker som Tilskærere, og Kvindeforeningens Medlemmer sy gratis der visse Aftener.

Forstanderinden, Fru Nathalie Larsen, har jo ved sin Virksomhed ved denne allerede nu i flere Aar vist at sidde inde med sjælden Genialitet til at gøre gammelt til nyt. Var det umuligt at udvide denne Syskole eller knytte en Syforening til den som kunde modtage brugt Tøj og uddele det i smukt syede Dragter til Feriebørn? At mange vilde sende Stoffer og brugte Klæder derhen, tvivler vi ikke om, og vi andre kunde have den Glæde at se ogsaa de Fatiges Børn velklædte. *Leconome*

Lidt om Børns og unges Morskabslæsning

af et Foredrag.

(Fortsat.)

Den unge Kvindes Tankesæt og Sympathi gik tidligere afgjort hen imod det konservative. Hendes Passivitet lige over for de sociale Spørgsmaal, Følelsen af at staa udenfor, lukkede hende helt og trygt inde i det bestaaende. Længtes hun derfra, saa var det ud i det blaa — naar det ikke mere bestemt var efter den, „hvis Seng hun skulde rede, hvis Dug hun skulde brede“. Ridderdamen, som sidder og spinder i Jomfruburet, og hvis Øje fra Altanen kun spejder efter en bestemt Fjerbusk — har for ikke mange Aar tilbage siddet i Dagligstuen med sit Hækletøj. Nu er hun gaaet over Tærskelen — ud i Verden —, hun ser andet og mere end den Ridder, som skulde bære hendes Farve. Ogsaa hun vil og kan reformere, ogsaa hun kaldes til Arbejde for det rette — ogsaa for hende skrives der. Ogsaa hende maa Literaturen byde, hvad

der kan virke styrkende, ikke afslappende.

Der er i vor Romanliteratur en irriterende Ensidighed. Hvis man ikke havde den, til Tider tvivlsomme, Lykke at være Beboer af vor Jord, men paa en eller anden Klode, hvor man nu havde Station, fik sendt vor nyere Literatur, for gennem den at lære Forholdene her at kende, saa vilde man sikkert udbryde: „Men hvad! Paa denne skønne Klode, der lyser med saa varieret en Straaleglans, drejer alt sig der kun om Kærlighed? Bestiller man der slet ikke andet end elske?“ En anden vilde maaske bemærke: „Jo — der lader til at være en stor Del, som beskæftiger sig med at sørge over, at de ikke er i Stand til at elske.“

Den sidste vilde have Ret — de vilde begge have Ret. Som den unge Pige udbød: „Det er dog underligt, at der i Bøgerne bestandig tales om Kærlighed — i Livet er der ikke saa meget deraf.“

Der kunde være interessantere Problemer at behandle end denne evige skrevne Sedler: „Hvor de traf hinanden — hvad han sagde — hvad hun sagde — hvad Enden blev.“

Det er mindst af alt min Hensigt at ville jage Eros ud af Literaturen. Han vil der som i Livet altid være den store, skabende Naturmagt, den, hvoraf alting stammer, den, hvori alting bundet. Lad ham komme i sin Vælde, i sin Ynde — men lad os blive fri for den Opflasken af Vrægebilleder af ham. Mathias Claudius beder i et af sine naive, smaa Digte Nattergalen om ikke at synge, for at den ikke skal vække Eros, der er falden i Søvn. Det kan ogsaa have sin Behagelighed ikke at være forelsket.

Disse sørgende Individer har i Almindelighed en meget broget Fortid. De har alle jasket i Kærlighed og derved tabt Evnen til en virkelig dyb Følelse.

At en sympatetisk Fremstilling af den Slags Naturer ikke kan være heldig for den ganske unge Mand, kan der næppe tvivles om. At den ogsaa virker uheldigt paa de unge Kvinder, er sikkert. De faa en Mistro til Mændene, som berøver dem den Basis, hvorpaa et Kærlighedsforhold skal hvile, for at føles trygt. En ung Mand sagde en Gang til mig: „Det er pinligt at føle den Mistillid, de unge Piger har til os. Den kommer stadig frem — snart forblømt, snart lige ud. Vidste de blot, hvor mange af os der i den Henseende er lige saa rene som de selv!“ (Fortsættes.)

Fra Skolemødet i Vejle.

I et Referat af „Dansk Skoleforening“'s Møde i Vejle skriver J. V. (Johannes Vedel) i „Sorø Amtstidende“:

„Spørgsmaalet om Ordningen af en Undervisning i kvindelig Haandgerning paa Landet“ indlededes af Skolebestyrer Frøken Lang, Silkeborg, med et klart og livligt Foredrag.

I det hele taget viser det sig, at hvor Kvinderne optræder som Talere, der staar de paa ingen Maade under, men snarere over Mændene i Retning af at fremsætte deres Tanker i et smukt, tiltalende Sprog, uden at bruge Fyldekalk eller Udenomssnak. At vrøvl har jeg endnu ikke hørt nogen kvindelig Taler gøre sig skyldig i. Gid jeg

kunde sige det samme for Mændenes Vedkommende.“

Fra vor Brevkasse.

Kære Frue!

De gør ofte stærke Udfald over for os Mænd, fordi vi ikke vil arbejde for Kvindens Stemmeret og hendes Ligestilling med Mændene i det sociale Liv; men jeg haaber, at Historien med Skuespillerinden, Fru Anna Christensen, vil gøre Dem og andre Kvinde-sagsvenner opmærksomme paa, at det i Virkeligheden er et ørkesløst Arbejde — eller snarere vise Dem, at Kvinderne er det ikke værd, og at Henrik Ibsen har Ret, naar han viser, at Kvinderne besidder en Slags Hundetrok, som ytrer sig hos dem lige som hos disse Dyr, jo mere man sparker dem, desto ydmygere kryber de til ens Fod. Thi endskønt Bladene og maaske det halve København vil prise Fru Anna Christensens Forsonlighed over for sin Mand som en høj og ædel Daad, saa tror jeg, at De, kære Frue, er klog nok til at gennemskue hende og forstaa, at hendes Forsonlighed ikke kan hædres med dette skønne Navn, men kun er et Udtryk for Kvindernes sædvanlige slaviske Underkastelse og Fejghed over for Manden og Samfundet.

Har man ikke her i Danmark Tusinde Tilfælde paa, at en fordrukken Tyrann af en Ægtemand mishandler sin Hustru baade sjæleligt og legemligt, og hun desuagtet vedbliver ansvarsløs Aar efter Aar at sætte Børn i Verden med denne samme Mand, der i det ene Øjeblik gennemprygler hende for i næste Øjeblik at forlange hendes Kærtegn. Kender ikke De, Frue, unge Piger, som har Begavelse baade til Skuespil, Musik og Sprog, som gladelig nedlægger deres Studier og giver Afkald paa deres Kald, naar den unge Mand ganske ugenert forlanger det, idet han gør hende den Ære at tage hende til sin Hustru?

Er Kvinderne derfor værd at arbejde for, og er Samfundet tjent med, at der slippes en Skare viljeløse Væsener ind ved Valgene? *Justice.*

Kære Hr. Justice!

De beviser selv allerbedst, at det er paa høje Tid, at Kvinderne bliver ligestillede med Mændene i det sociale Liv. Thi saa dybt er Kvinderne sunkne ved Aarhundreders Underkuelse, at de som Slaverne hellere vil have en Herre og være under Svøben, end de vil være herreløse og staa paa deres egne Ben. Da vi har set, at baade Negerne og og Bønderne ved Stemmeretten er blevne opdragte til Ansvar og Selvfølelse som Borgere, ser vi heller ingen anden Vej for Kvinderne. Eksemplet med Fru Anna Christensen statuerer netop, at det haster; vi beder Dem derfor, kære Hr. Justice, at tage fat med fordoblet Anstrengelse som Talsmand for Kvindens Stemmeret. *Redakt.*

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

I et stort Værelse paa en første Sal i Ludvigsgade i München sad endnu sildig om Aftenen to Mænd lige over for hinanden ved et Bord og arbejdede.

En stor Lampe hang i Broncekæder ned